

[Schlüter.]

er de godkendte kandidater i Århus amtskreds, og her står ganske tydeligt, at hr. Bové kun godkendes som kandidat i én kreds, nemlig i 5. kreds, men under en bestemt forudsætning: den forudsætning, at han tilbagekalder sin kandidatansøgning i 8. og 10. kreds i amtet. Og så kommer jo det, tør jeg godt sige mærkværdige, at tilføjelsen på skrivelsen ikke er underskrevet af fremskridtspartiet, men alene af hr. Bové. Da man når frem til tidspunktet, som er helt afgørende efter valgloven, nemlig kl. 16, udløbet af fristen for opstilling af kandidater, er den forudsætning, fremskridtspartiet selv har opstillet for hr. Bovés kandidatur, ikke opfyldt. På dette tidspunkt har han rent faktisk ikke tilbagekaldt sin anmeldelse i de to kredse, 8. og 10. kreds. Det er efter min opfattelse det fuldstændig afgørende i denne sag, og når man bygger på tidspunktet kl. 16 dagen for fristens udløb, kan resultatet derfor ikke blive andet end det, det blev: at den pågældende kandidat anses for at være opstillet uden for partierne.

Med disse bemærkninger skal jeg på min gruppes vegne indstille mandaterne til tingets godkendelse.

Poul Boeg (CD):

Jeg skal indskrænke mig til nogle bemærkninger om de tre punkter i betænkningen, der i særlig grad er kontroversielle, idet der foreligger mindretalsudtalelser til dem.

Et af disse tilfælde er som bekendt tilfældet med stud. jur. Bové og fremskridtspartiet. Jeg tror, at tinget, efter de indlæg vi allerede har hørt, er helt klar over, at her foreligger en situation, der har været præget af en ikke ringe forvirring. Fremskridtspartiet vil godkende Bové, fremskridtspartiet vil ikke godkende Bové, fremskridtspartiet vil opstille ham i én kreds, fremskridtspartiet vil opstille ham i 3 kredse, Bové og partiet er ikke altid helt enige, der afgives et virvar af erklæringer og tilbagekaldelser, sådan at man ligefrem kommer til at stå over for oprindelige tilbagekaldelser og senere tilbagekaldelser, og der foreligger oven i købet tilfælde af tilbagekaldte tilbagekaldelser. Når alt dette er tilfældet, må vi fra centrumdemokraternes side være enige i det grundsynspunkt, som også andre har nævnt: at uanset man måske nok kan sige, at amtets

behandling af sagen ikke er helt fri for kritik, er der her en så væsentlig egenskyld hos de implicerede parter, Bové og hans parti, at det må være dem, der tager skade for hjemgæld, og dem, der bærer risikoen for det handlingsforløb, der foreligger.

Som nævnt i betænkningen, og som også formanden for udvalget var inde på, ligger der også et handlingsforløb efter det tidspunkt, der er det retligt afgørende, nemlig tirsdag den 27. november kl. 16; og jeg vil gerne, fordi det er ganske karakteristisk til illustration af de vanskeligheder, myndighederne har haft, trække et enkelt punkt frem, nemlig den omtalte telefonsamtale, hvor man fra vedkommende valgmyndigheders side henvender sig til partikontoret, hvor en kvindelig medarbejder svarer i telefonen og meddeler, at hun 100 pct. kan tegne partiet, og meddeler valgmyndighederne en afgørelse på fremskridtspartiets vegne.

Dette har hr. Glistrup kritiseret ud fra det synspunkt, at myndighederne ikke skulle have lagt hendes udtalelse til grund, idet han var den eneste, der kunne tegne partiet. Til dette er der to ting at sige. For det første er der det at sige, at når man henvender sig telefonisk til et kontor, må man se sådan på det, at den, der svarer, har en stillingsfuldmagt, således at den, der sidder i den anden ende af telefonen, må være ikke alene berettiget, men ligefrem forpligtet, til at gå ud fra, at den, han taler med, også taler sandfærdigt. Det ville måske i og for sig være ganske interessant at se, hvordan hr. Glistrup ville reagere, hvis man tillod sig at henvende sig til hans kontor og gik ud fra, at den medarbejder, man talte med, ikke talte sandfærdigt, og hvis en sådan antagelse oven i købet blev lagt til grund af en offentlig myndighed.

Det andet punkt i denne forbindelse er, at det naturligvis er hr. Glistrups gode ret at organisere sit parti sådan, som han selv finder det hensigtsmæssigt. Men der er bare én ting, man ikke kan gøre: man kan ikke på den ene side holde på, at man er den eneste, der kan udtale sig på partiets vegne, og så samtidig være fraværende på et tidspunkt, hvor man er — eller burde være — vidende om, at vigtige og delikate sager kræver en meget hurtig og omgående afgørelse. Når man disponerer på denne måde, må man også selv tage de følger, dette fører til.